לב: אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

אידו הוא דקא מכסיף נפשיה. תימה והא אמר בשמעתא קמייתא דמנחות (דף ג.) דבין זכרים לנקיבות נלו דעתייהו דאינשי ואמר רבי התם דווקא אמרי [הכי] דאין מעשיו מוכיחים מפני שקומכין השומעין על דבורו שהוא שוחט מטעת לשם עולה אבל בטמאה כי הכא ודאי מרגישים בדבר: **ליכסיף** ולייזל כי היכי דליכפר ליה. וא"ת יחלוק כמו כן בנקיבות מקום שחיטתה כי היכי דליהוי ליה כפרה גמורה י"ל כיון שאינה הכתוב בדבר אחד שיש היכר בדבר מה צריך יותר. מ"ר:

ורבי שלא יקראנה למפרע מנליה.

תימה דהכא משמע דבין רבי ובין רבנן אית להו דקריאת שמע לאו מצוה ומנאי דפליגי התם ב) נקורא את שמע ולא השמיע לאזנו וכן כ"ש וכ"ה התם בפרק קמא דברכות (דף י.) דתנן בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטה ויקרא ובבקר יעמוד שנאמר בשכבך ובקומך וכ"ה אומרים בשעה שבני אדם שוכבין אלמא דתרוייהו סבירא להו דקרא משמעי בק"ש ובתמא דגמרא נמי התם ב) פריך תנא היכא קאי דקתני מאימתי תנא אקרא קאי דכתיב בשכבך ובקומך ותו בפ"ב (שם דף יג.) בפלוגתא דרבי זעורא ורבי יאשיה דתניא והיו שלא יקראם למפרע הדברים על לבבך רבי זעורא אמר עד כאן מצות כוונה מכאן ואילך מצות קריאה רבי יאשיה אומר עד כאן מצות קריאה מכאן ואילך מצות כוונה אמר מר רבי זעורא וכו' מ"ש מכאן ואילך מצות קריאה דכתיב לדבר בם ה"נ הא כתיב ודברת בם וכו' אמר מר רבי יאשיה וכו' מ"ש מכאן ואילך מצות כוונה דכתיב על לבבכם ה"נ כתיב על לבבך אלא עד כאן מצות כוונה וקריאה מכאן ואילך כוונה בלא קריאה מ"ש עד כאן מצות כוונה וקריאה דכתיב ודברת בם ה"נ כתיב לדבר בם ההוא בדברי תורה כתיב מדקאמר ההוא בדברי תורה מכלל דדברת בם דוקא בק"ש ותו התם ב) הסובלים שעשו מלאכה עם בעל הבית קורין ק"ש ומברכין לפניה ולאחריה ואוכלים ומברכין לאחריה שתים כילד ברכה לאשה כתיקנה שניה כולל בונה ירושלים בברכת הארץ ולא מברך הטוב והמטיב משום דמדרבנן היא דבינה תקנוה מכלל דק"ש לחייב לקרות לתוריתא ובפרק מי שמתו (ברכות ד' כא.) ב) נגמרא בעל קרי פריך תמתא דגמרא קריאת שמע דרבנן אהא דקאמר דק"ש וברכת המזון לתוריתא ותו אמרינן התם (דף כא. ע"ש) אמר שמואל ספק קרא ק"ש ספק לא קרא אינו מחזר וקורא ספק לא אמר מחזר אמת ויציב ספק לא אמר מחזר ואומר מאי טעמא ק"ש מדרבנן ודוחק לומר דכל הני דמשמע מייניהו דמדאורייתא הוי אמכמתא בעלמא ב) לאין שיעת הגמרא ב) לדייק כל כך על אמכמתא רבי ורבנן ועוד דאמר לימא קסבר כל התורה בכל לשון נאמרה ואי הוי אמכמתא בעלמא לא הוה צריך למידק מיניה ב):

ורבנן סברי לה כמ"ד הקורא **את שמע ולא השמיע לאזנו יצא.** תימה מאי דוחקיה למימר הכי הוה מצי למימר ורבנן תרתי שמעינן מיניה כדאמר בפרק היה קורא (ברכות דף טו.) דתנן הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא רבי יוסי אומר לא יצא ומפרש בגמרא מ"ט דר' יוסי משום דכתיב שמע השמיע לאזניך וא"ק שמע בכל לשון שאתה שומע ואידך תרתי ש"מ:

כל

ולנו במקומן. **גמ'** פרשת סוטה מנלן דכתיב [1] ואמר הכהן לאשה בכל לשון שהוא אומר תנו רבנן משמיעין אותה בכל לשון שהיא שומעת על מה היא שותה ובמה היא שותה על מה נטמאת ובמה היא נטמאת על מה היא שותה על עסקי קינוי וסתירה ובמה היא שותה במקידה של חרש על מה נטמאת על עסקי שחוק וילדות ובמה היא נטמאת בשוגג או במזיד באונס [או] ברצון וכל כך למה שלא להוציא לעז על מים המרים: וידוי מעשר: מנלן דכתיב [2] ואמרת לפני ה' אלהיך בערתי הקודש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולאלמנה בכל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי:

[1] ג"ר עניה ומאמירה מענייה ומאמירה, [2] שבת סו. מו"ק ה. חולין עח. מה סו., [3] [קנים רש פ"ח], [4] ברכות יג. מגילה יח., [5] [נסח ה יפו], [6] [ל"ל אמר ר"ה טמא], [7] [בתמדבר טו.], [8] [ברכות טו.], [9] [דף כ.], [10] [דף טו.], [11] [ר"ש ברש"י תוס' ד"ה הכי נרסינן], [12] [וע' הישר תוס' עירובין כג: ד"ה פסטיה וכ"כ קמז. ד"ה מנין], [13] [וע' תוס' ברכות כא. ד"ה ה"ג וכד"ה ההוא וכתר' מנחות מג: ד"ה ואיהו],

תוספות שאנץ

ברישא אגב דנקטיה בסיפא: **גמ'** ה"ג ואמר הכהן אל האשה בכל לשון שהיא שומע' ומהאי קרא יליף לה בספרי ל"ג ואמר הכהן לאשה: אל האשה משמע דברים שנכנסין בלבה כדמפרש אויל ומיהו מה שם"ה ומהאי קרא יליף לה בספרי שפרי אינה ראיה ואין בכך לחתוך גירסת הספרים מצינו בכמה מקומות חולק על תלמוד שלנו גון גבי האי דאמר בגמ' ק' בפ' בחרא שאם נמצא הורג אחר שנתערבה עגלה הורגין אותו ונקבע ן מן וארץ לא יכופר בספרי מפיק לה מן ואתה בער הרם הנקי. אבל מאי סבירי ליה להאי נא דמתני' אי סבירא יה דכל התורה כלה כל לשון נאמרה א"כ מה לי קרא לאיתויי גמ' למימר להכשירה כל לשון. ואי סבירא יה דבלשון הקדש נאמרה מה לי קרא במתני' בהני נאמרין בלשון הקדש. ב"ג) דמתני סבירי יה דכל התורה בכל שון נאמרה מדמייתי קרא מתני שני בכל לשון א כל התלמוד מפרש כן א ליבא דמ"ד בלשון הקדש נ ומה. וכל כך למה. יה לנו להודיעה הלכות ו אים בשלמא הגך קמייתא נ שום ונוסרו כל הנשים. א לא דך למאי: ומשני לא להוציא לעז שאם נ ימאת באונס או שוגגת ו א נבדקה שלא תהי כ בורה אילו נטמאת מזידה א ם לא היו בודקין א תה ל"ה: ונגותו בקול ר ז ממקרא בברים דכתיב א מי אובד אבי והיינו ג יתן שמתרדין שאביהם ל ן הארמי היה רשע ל ה. ורבנן סברי לה כ ואן דאמר הקורא את ק שע ולא השמיע לאזנו יצא. נראה מכאן דכן ה כה מדלא אמר ורבנן ר תי ש"מ בכל לשון ע אתה שומע והשמיע ל זניך מה שאתה מוציא מ יך אלא קאמר דסבירא ל ו (כרבנן) [במיד כו'] א כ משמע דכן הלכה ד וקמי' רבנן מילתייהו א יבא דהלכתא ועוד ד ירד ורבים הלכה כרבי ה ר פסקינן בברכות פ' ה ז קורא. ותו דהתם ק מר תלמודא ור' יוסי ת תי ש"מ ולא קאמר ד' יוסי סבר לה כר' מ שמע דדחיק ליה לאוקומי מילתא אליבא דהלכתא וכן פי' בפ' הקורא את המגלה למפרע: לימ' קסבר ר'

ב) נראה דל"ל דווקא תנא דמתני' ס"ל דכל התורה בכל לשון נאמרה מדלא מייתי ראיה מקרא במתני' להני דאמרי בכל לשון אבל התלמוד וכו'.

מסורת הש"ס

תורה אור השלם

1. וְהִשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה בִּשְׁבֻעַת הָאָלָה וְאָמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה יִתֵּן יְיָ אוֹתֵךְ לְאָלָה וּלְשְׁבֻעָה בְּתוֹךְ עַמֵּךְ בְּתֵת יְיָ אֶת יְרֵכֵךְ נֹפֶלֶת וְאֶת בִּטְנֵךְ צָבֶה: במדבר ה כא
2. וְאָמַרְתְּ לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בִּעַרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגַם נְתַתִּיו לַלֵּוִי וְלַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה כְּכָל מִצְוָתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי לֹא עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכָחְתִּי: דברים כו יג
3. וְהַנְּרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרֻמִים וּרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ וְעַל שָׂפָם יַעְטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה
4. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: דברים ו ד
5. וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל לְבָבֶךָ: דברים ו ו

גליון הש"ס

גמ' ודבנן דברים הדברים **לא** ששמע לזה. עיין לעיל דף ח ע"ב תד"ה דכתיב.

מוסף רש"י

וטמא טמא יקרא. הוא עצמו אומר טמא! רמקו מעלי (שבת סז.) ליטעם ואומר טמא הוא (חולין עח.). **קרית שמע כבתבה.** בנשון הקודש ולא בלשון אחר (מגילה יז.). בהריתן יהו. בלשון הקודש (שם יז.). **מדברים הדברים.** דבור ניר המבדר, והיו דברים האלה, למדרש שיקרא הדברים כסדרן ולא למפרע כגון ובשעריך כתיב מזוזות (ברכות יג.). **לימא קסבר רבי.** מדפלגינהו ליה קרא לק"ש שהתם כתמנה, סבירא ליה כשאר כל התורה בכל לשון נאמרה לקרות (שם).

מסורת הש"ס

ג) [ל"ל עניה ומאמירה מענייה ומאמירה], ד) שבת סו. מו"ק ה. חולין עח. מה סו., ה) [קנים רש פ"ח], ו) ברכות יג. מגילה יח., ז) [נסח ה יפו], ח) [ל"ל אמר ר"ה טמא], ט) [בתמדבר טו.], י) [ברכות טו.], יא) [דף כ.], יב) [דף טו.], יג) [ר"ש ברש"י תוס' ד"ה הכי נרסינן], יד) [וע' הישר תוס' עירובין כג: ד"ה פסטיה וכ"כ קמז. ד"ה מנין], טו) [וע' תוס' ברכות כא. ד"ה ה"ג וכד"ה ההוא וכתר' מנחות מג: ד"ה ואיהו],

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com